

ΠΛΕΙΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΘΗΝΑΙ 1 ΙΟΥΛΙΟΥ 1905

ΓΡΑΦΕΙΑ: Ὁδὸς Λιοσίων

Ἀριθ. 43

ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΜΑΞΙΜΟΣ ΚΙΝΑΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ

Σ. Γ. ΚΑΧΡΙΜΑΝΗΣ

Ἐκαστον φύλλον τιμ. λεπ. 20

ΕΤΟΣ Α' ΦΥΛΛΟΝ 7ον

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ. 2

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ " ΦΡ. ΧΡ. 2

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Τί ἤθελε διερχόμενος ἀπὸ τὴν ὁδὸν Ἀκομινάτου; Διατί ὀφθαλμοὶ του ἠκτινοβόλουν ὅταν ἐκύτταζε τὰ πράσινα παράθυρα τῆς οἰκίας τῆς ὁποίας ὁ ἐξώστης ἐκοσμεῖτο ἀπὸ ὠραία ῥόδα πολύφυλλα, τῶν ὁποίων λεπτοτάτη αὔρα ἀφῆραζε τὰ φύλλα, φέρουσα αὐτὰς εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν διερχομένων διαβατῶν.

Ὡ περιέργεια τῶν γειτόνων, ἡ ὁποία οὐδὲν ἀφήνει ἀνεξιχνίαστον, εἰσδύουσα παντοῦ, παρακολουθοῦσα καὶ ὁσφραϊνομένη τὰ πάντα, σὺ θὰ μᾶς πληροφορήσῃς περὶ μιᾶς παλαιᾶς ἱστορίας, περὶ ἐνὸς παλαιοῦ ἔρωτος. Καὶ ἡμεῖς ἀπὸ μίαν γειτόνισαν ἐμάθομεν τὰ πάντα. Δηλαδή ὅτι ὁ κ. Πεντέξης πρὸ δύο ἐτῶν ἠγάπα τὴν νεαρὰν χήραν Μαρίαν Π. Τὴν ἠγάπα μὲ ὄλην του τὴν καρδίαν καὶ πολλάκις ἀπέδειξε τὸν σταθερὸν ἔρωτά του, τὸν ἀγνότατον, καὶ οὕτω ἔκαμε τὴν κ. Μαρίαν Π. νὰ τὸν ἀγαπήσῃ καὶ αὐτή. Ἡ ἐπιμονὴ του καθὼς βλέπετε ἐθρίαμβευσε. Ἄλλ' ὁ ἔρος του δὲν διήρκεσε πολὺ. Κάποτε διερχόμενος ἀπὸ τὴν ὁδὸν Ἀκομινάτου εἶδε τὴν νεαρὰν χήραν συνομιλοῦσαν μὲθ' ἐνὸς λοχαγοῦ λίαν οἰκειῶς. Ἡ ὑπόψια εἰσῆλθεν ἀμέσως εἰς τὴν ψυχὴν του. Τί ἤθελεν αὐτὸς ὁ λοχαγός; Μήπως... Ποῦ νὰ τελειώσῃ τὴν σκέψιν του ποῦ τὸν κατελάμβανε μανία. Ἄλλην μίαν ἡμέραν διερχόμενος εἶδε τὸν λοχαγὸν αὐτὸν νὰ ἐξέρχεται ἐκ τῆς οἰκίας τῆς φίλης του. Χίλιοι κεραυνοὶ ἔπεσαν εἰς τὴν κεφαλὴν του, μία δὲ γραῖα γειτόνισσα καθημένη εἰς τὴν ἀπέναντι οἰκίαν ἐπαρτίσθη ἐκείνην τὴν στιγμήν. Τοῦτο συνέτεινε εἰς τὸ νὰ αὐξήσωσιν αἱ ὑπόνοιαι του. — Διατί ἄρα γε ἐπαρτίσθη; Μήπως ἦτο εἰρωνία δι' αὐτόν, διὰ τὴν ἀπάτην ποῦ ὕφιστατο; Ὅπωςδήποτε ἡ ἀμφιβολία εἰσῆλθεν ἀπὸ τότε εἰς τὴν καρδίαν του. Κάποτε πάλιν εἶδε τὸν λοχαγὸν νὰ διερχεται παρὰ τὴν ὁδὸν Λιοσίων καὶ νὰ κυττάζῃ πρὸς τὴν ὁδὸν Ἀκομινάτου. Τοῦτο ὡς ἦτο ἐπόμενον ἐπηύξησε τὴν ἀμφιβολίαν του καὶ ἀπεφάσισε νὰ δώσῃ ἓν τέμα εἰς τὴν κατάστασιν

αὐτὴν ζητῶν ἐξηγήσεις ἀπὸ τὴν ὠραίαν του φίλην. Τὴν ἐπισκέφθη καὶ ὅταν εἰσῆχθη εἰς τὴν αἴθουσαν ἤρχισε — Κυρία! Ἡ νεαρὰ χήρα ἔμεινεν ἔκπληκτος. Ποτὲ δὲν τὴν εἶχε εἶπῃ κυρία! — Κυρία, ἐξηκολούθησεν. εὐρίσκομαι εἰς τὴν λυπηρὰν θέσιν νὰ σὰς ζητήσω ἐξηγήσεις διὰ τὴν διαγωγὴν σας! Πῶς κύριε, τοῦ ἀπαντᾶ μετ' ἄκρας ἐκπλήξεως ἡ κ. Μαρία Π. ἐξηγήσεις; Δὲν σὰς ἐνοῶ καθ' ὅλου κύριε.

— Θὰ μὲ ἐνοήσετε κυρία. Μήπως γνωρίζετε παρακαλῶ κάποιον στρατιωτικόν; — Στρατιωτικόν; Γνωρίζω πολλοὺς. Ἄλλὰ διατί αὐτὴ ἡ ἐρώτησις; — ἐξ ὄλων βεβαίως κυρία θὰ ἐνθυμεῖσθε ἓνα λοχαγὸν μὲ λεπτὸν μύστακα, καὶ κομποτάτην ὁσφύν; — Ναί, ἀλλὰ δὲν σὲ ἐνοῶ. — Δὲν μὲ ἐνοεῖς αἰ; Ἐξακολουθεῖς λοιπὸν νὰ με ἐμπαίζῃς; (Σημειώσατε δὲ ὅτι εἰς ἐκάστην λέξιν ἡ ὀργὴ του ἠύξανε, καὶ ἡ φωνὴ του καθίστατο ἐντονωτέρα) Μὲ θεωρεῖς φαίνεται ἀνόητον. Νομίζεις ὅτι δὲν παρακολουθῶ τὰς πράξεις σου; Κυρία φαίνεται ὅτι δὲν μὲ γνωρίζεις καλῶς. Περιφρονεῖς τὸν ἔρωτά μου, τὸν Πτωχὴ μου ἔρωτα χωρὶς νὰ γνωρίζῃς πόσον μὲ καθιστᾶς δυστυχῆ. (Ἐδῶ ἐὰν πιστεύσωμεν τὴν ὑπηρετρίαν τῆς οἰκοδεσποίνης ἥτις παρακολούθει τὴν σκηνὴν κεκρυμμένη ὀπισθεν τῆς θύρας, ἐν δάκρυ ἔρρευεν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἐπισκέπτου). Δὲν σὲ ἐβίασα σκληρὰ καὶ ἀποινής καρδίαν νὰ μὲ ἀγαπήσῃς, ἀλλ' ἀφοῦ μὲ ἠγάπησες σὲ θέλω πιστήν, ἄπιστος! Ἐδῶ πλέον ἡ μόλις συκρατούμενη ὀργὴν τῆς οἰκοδεσποίνης ἐξερράγει — Ἐξὼ κύριε, ἐφώναξε μὲ φωνὴν τρέμουσαν. Μὲ ὑβρίζεις λοιπὸν ἀπὸ μίαν ἀπλῆν ὑπόνοιαν ὡς νὰ μὴ ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ δέχωμαι μίαν φιλικὴν ἐπίσκεψιν. Μὲ ὑποπτεύεσαι; Τοῦτο ἀρκεῖ ἡ ἀπειρος ἀγάπη μου νὰ μεταβληθῇ εἰς ἀνέκφραστον μῖσος. — Κυρία ἐξηγηθῆτε πρὸς Θεοῦ — Ὅχι κύριε, δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἐξηγηθῶ πλέον. Ἡ προτέρα μὰς φιλία ἐχάθη διὰ παντός. Χαίρετε λοιπὸν καὶ μὴ λάβῃς πλέον τὸν κόπον νὰ μὲ ἐπισκεφθῆς... Καὶ ἀφοῦ εἶπε ταῦτα ἐξῆλθε τῆς αἰθούσης, ἀφῆσασα τὸν κ. Πεντέξην τεθορυβημένον καὶ μὴ γνωρίζοντα τί νὰ κάμῃ. Μετ' ὀλίγα ὁμοίως

λεπτά ἐξήλθεν καὶ αὐτὸς μὲ κλονιζόμενα βήματα.

Τὴν ἐπομένην τὴν ἐπεσκέφθη, ἀλλ' ἔλαβεν ἀπὸ τὴν ὑπρέτριαν τὴν ἀπάντησιν — Ἡ κυρία δὲν δέχεται! Ἐπανέλαβε μετὰ τινος ἡμέρας τὴν ἀποπειράν του, ἀλλ' ἡ αὐτὴ ἀποτυχία ἐπακολούθησεν. Τέλος ἡ φιλοτιμία του ἐξηγέρθη — Δὲν θὰ ἐκβιάσω τὴν καρδίαν της, εἶπε. Ἰδοὺ ἐγὼ θέτω πρὸ τῶν ποδῶν της τὸν ἐρωτὰ μου, τὴν ζωὴν μου, τὴν εὐτυχίαν μου, τὰ πάντα τέλος, ἀλλ' αὐτὴ τὰ περιφρονεῖ. Δὲν δύναμαι πλέον νὰ κάμω τίποτε δι' αὐτήν. Οὕτω ἐσκέφθη, καὶ συγχρόνως μετώκισε εἰς μικροῦν συνοικίαν καὶ οὐδὲ διήρχετο ἀπὸ τὰ μέρη ἐκεῖνα, ποῦ εἶχεν ἄλλοτε διέλθη. Ἐλαβε τοιαύτην ἀπόφασιν, καὶ τὴν ἐτήρησε. Παρήλθον ἕκτοτε δύο ἔτη καὶ οὐδὲ ἐγνώριζε. — πιστεύσατέ το — τί γίνεται, ἡ παλαιὰ του φίλη. Ἀλλὰ συμβαίνει πολλάκις τὴν παλαιὰ φιλία νὰ τὴν θυμηθῆ κανεὶς πολλάκις φοραῖς, καὶ σ' αὐτὴν νὰ εὕρῃ καταφύγιον. Οὕτω λοιπὸν καὶ ὁ κ. Πεντέζης μετὰ τὴν ἀποτυχίαν τοῦ νὰ νυμφευθῆ τὴν θυγατέρα τοῦ κ. Σεβήρου, ἐνεθυμήθη τὴν παλαιάν του ἀγάπην! — Πόσον ἀνοήτως ἐφέρθη τότε, ἐσκέπτετο. Πόσον ἀδικῶς τὴν ὑποπτεύθη. Οὐδέποτε αὐτὴ ἦτο ἱκανή, διὰ τοιαύτας ὑπονοίας. Ἦτο ὀλίγον ζωηρά, ἀλλ' ἦτο καὶ ἀφελῆς. Ζωηρότης καὶ ἀφέλεια, ἐκόσμου τὴν λαμπράν μου φίλην. Καὶ ἐγὼ ὁ ζυλότηπος δὲν ἐνόησα τὴν καρδίαν της, αὐτὴν τὴν χρυσὴν καρδιά. Καὶ ἦτο τόσο ὡραία, τόσο εὐγενῆς, τόσο χαριτωμένη. ὦ, Θεέ μου, πόσον ἔσφαλλα. Θὰ ὑπάγω ἐὰν κατοικῆ εἰς τὴν αὐτὴν οἰκίαν, καὶ δὲν ἐνυμφεύθῃ ἀκόμη, νὰ τῆς ζητήσω συνγνώμην χίλιας φοραῖς. Ἐχει καλὴν καρδίαν καὶ θὰ τὰ φτιάσωμε πάλι. Ἀρκεῖ νὰ νὰ μὴν ἐνυμφεύθῃ. Καὶ μετὰ τὰς σκέψεις αὐτὰς ἐπορεύετο πρὸς τὴν ὁδὸν Ἀκομινάτου, σκεπτόμενος συνεχῶς — Μήπως ἐνυμφεύθη;

Ὅταν ἔφθασεν ἐκτύπησε τὴν θύραν. Ἡ ὑπέρτριαν ὅταν ἐκτύταξεν ἀπὸ τὸ παράθυρον τὸν ἐγνώρισεν καὶ περιχαρῆς ἐψιθύρισεν — Ἐπὶ τέλους! Νὰ παύσῃ καὶ ἡ κυρία μου νὰ στενάξῃ. Ἐτρέξε ταχέως πρὸς τὴν ὡραίαν χήραν — Κυρία ἦλθεν ἐκεῖνος! Ναι τὸν ἐγνώρισα καλά. Τὸ πρόσωπον τῆς οἰκοδεσποίνης ἠκτινοβόλησε — ὁ κ. Πεντέζης; ἠρώτησεν. — ὦ, καὶ κυρία. — Τρέξε νὰ τῷ ἀνοίξῃς. Ἐπὶ τέλους ποτὲ δὲν ἠλπίζα ὅτι θὰ μοῦ ἐκρατοῦσε τόσο κχιρὸ χολή. Μόλις ὅμως ἡ ὑπέρτριαν ἐπροχώρησεν ἐν βῆμα τὴν ἐκράτησεν — Ὁδήγησέ τον ἐδῶ, ἀλλὰ νὰ τῷ εἴπῃς ὅταν ἀνέλθῃ ὅτι ἐνυμφεύθη, ὅτι ἀπουσιάζω αὐτὴν τὴν στιγμὴν, ἀλλὰ πρῶτα νὰ πληροφορηθῆς ἐπιτηδείως ποῦ κατοικεῖ. Θέλω νὰ τῷ κάμω μίαν ἐκπληξίν. Θέλω αἰφνιδικῶς ἐνῶ θὰ κἀθηται βυθισμένος εἰς σκέψεις νὰ πέσω εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ νὰ γίνουν οἱ γάμοι

μας ἀμέσως. ὦ, ἀρκοῦν τόσαι μας περιπέτειαι! Ὁ κ. Πεντέζης ὅταν ἔμαθεν ὅτι ἡ νεαρὰ χήρα κατῶκει ἀκόμη ἐκεῖ δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ πιστεύσῃ. Ἀνῆλθεν τὴν κλίμακα τρελλὸς ἐκ τῆς χαρᾶς καὶ πλέκων χίλια ὄνειρα. Φαντασθῆτε λοιπὸν τὴν ἐκπληξίν του ὅταν εἰς τὴν ἐρώτησιν ποῦ ἀπέτεινε εἰς τὴν ὑπέρτριαν ἐρωτῶν περὶ τῆς κυρίας της, ἔλαβε τὴν ἀπάντησιν — Ἡ κυρία μου ἐξήλθε μετὰ τὸν σύζυγόν της. Ἐπὶ πολὺ δὲν ἠδύνατο νὰ ἀρθρώσῃ λέξιν καὶ ἐξήλθεν μετὰ κλονιζόμενα βήματα. Ὅταν ἐξήλθεν ἡ νεαρὰ χήρα ἐρώνησε περιχαρῆς — Με ἀγαπᾷ εὐλικρινῶς. Τὸ ἀπόγευμα θὰ τῷ κάμω μίαν θαυμασίαν ἐκπληξίν ἅμα τὸν ἐπισκεφθῶ.

Ὁ κ. Πεντέζης ὅταν ἐξήλθεν ἐπορεύθη εἰς ἐν ὄπλοπωλεῖον καὶ ἠγόρασεν ἐν περιστροφῶν λέγων — Τί με ὠφελεῖ ἡ ζωὴ χωρὶς ἐκείνην. Ποῦ νὰ ὑποπτευθῆ τὴν εὐτυχίαν ποῦ τὸν ἐπεριμένε. Μόλις ὅμως ἐπανῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ ἐστήριξε τὸ περιστροφὸν εἰς τὴν καρδίαν του — ἐπειδὴ οἱ λόγοι τῆς αυτοκτονίας του ἦσαν ἐρωτικοί — ἐνεθυμήθη ὅτι κάποτε εἶχε ἀκούσῃ ὅτι ἓνα μαγικὸ βιβλίον ὅποιος τὸ διαβάσῃ καταστρέφεται. Ἰδοὺ λοιπὸν εἰς τρόπον αυτοκτονίας, χωρὶς νὰ σηκώσῃ τὴν γειτονιᾶν στὸ ποδᾶρι μετὰ — Μπάμ! τοῦ περιστρόφου του. Τρέχει λοιπὸν ἀμέσως εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Σεβήρου, ἀλλ' ἐκεῖνος ἀπουσίαζεν ἐκείνην τὴν στιγμὴν. Διχρηγνύει τὸ συρτάρι του, μετὰ τὰς φωνὰς τῆς ὑπέρτριαν, ἠτις ἐλυποθύμησε καὶ ἀπάγει. . . . τὸ μαγικὸ βιβλίον, ἀφοῦ προηγουμένως παρήρξε τὰς βοηθείας αἰτινας ἀπαιτοῦνται διὰ νὰ ζελοποθυμήσῃ μίαν ὡραίαν ὑπέρτριαν. Πηγαίνει εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ ἀνοίγει τὸ μαγικὸ βιβλίον. Καὶ τί βλέπει. ὦ, ἀπροσδόκητα πράγματα αἰετῶ, ἔγραφε τὸ βιβλίον αὐτό, ὁ Μάρκος Μ. κάτοχος μεγάλης οἰκίας εἰς τὴν ὁδὸν Τ. ἀριθ. 55 κληροδοτῆ αὐτὴν εἰς ἐκεῖνον ὅστις ἔχει τὸ θάρρος νὰ ἀνοίξῃ τὸ βιβλίον αὐτό, μὴ δίδων προσοχὴν εἰς ὅσα ψευδῆ ἐξῶθεν γράφω τὸ παρὸν ἰσχύει ὡς διαθήκη. Τώρα φαίνεται ὅτι ὁ Μάρκος Μ. θὰ ἤθελε ὡς κληρονόμον του κανένα τολμηρὸν ἄνθρωπον, καὶ . . . τὸν ἤρε! Ὅστερα λοιπὸν ἀπὸ αὐτὴν τὴν τύχην ὁ κ. Πεντέζης ἤρχισε νὰ δισταζῆ ἐὰν ἔπρεπε νὰ φονευθῆ ἢ ὄχι. Καὶ ἀπεφάσισε νὰ μὴ στερῆσῃ τὸν πλανήτην μας τῆς παρουσίας του. Καὶ ἐσκέπτετο — Ὅστερον ἀπὸ αὐτὴν τὴν τύχην, ὅπου κατέστη πλούσιος, ἐὰν εἶχον καὶ τὴν Μαρίαν μου — βλέπετε ὅτι δὲν ἐλησμόνησε καὶ τὴν φιλενάδα του — Τί ὡραῖα ποῦ θὰ ἐξύταμε. Δὲν ἐπρόφρασε νὰ τελειώσῃ τὴν φράσιν του καὶ ἡ θύρα ἠνοιχθῆ, καὶ ἡ ὡραία χήρα ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας του.

Μετὰ τινος ἡμέρας ἐγιναν οἱ γάμοι των καὶ ὁ κ. Πεντέζης ἀνέλαβε τὰ καθήκοντά του ὡς πρὸς τὴν διαχείρησιν τῶν ὄσων ἔλαβε. Καὶ ἐπειδὴ ἡ περιουσία τῆς νεαρᾶς χήρας ἦτο καὶ κτηματική, ἐπεδόθη εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν κτημάτων καὶ ἀπέκτησε πολλὰς γνώσεις κτηματικὰς τὰς ὁποίας πρότερον ἠγνόει, ἀφοῦ δὲν εἶχεν κτήματα πρὸς καλλιέργειαν. Ἡ νεαρὰ σύζυγός του ὅμως, ἠτις ἐξῆσεν ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν ἐξοχὴν ἐγνώριζε πολλὰ τοιαῦτα, καὶ ἰδίως ὅσον ἀφορᾷ τὴν καλλιέργειαν τοῦ ἀραβούσιτου, διότι τοῦτο ἦτο τὸ κυριώτερον προϊόν τῶν ἀγρῶν αὐτῶν. Ἐξῆσαν λοιπὸν εἰς τὰ κτήματά των καλὰ καὶ ὁ κ. Πεντέζης ὅταν ἔβλεπε κανένα ἀνυπανδρὸν τοῦ ἔλεγε — Τί κάθῃσαι; Πανδρεύσου νὰ ἰδῆς τί εὐχάριστη ζωὴ. Βλέπετε λοιπὸν ὅτι ὁ κ. Πεντέζης ἀφοῦ κατῶρθωσε νὰ νυμφευθῆ, εἰρωνεύετο τοὺς ἀνυπανδρῶν καὶ τοὺς ἐδίδοε καὶ συμβουλήν νὰ ὑπανδρευθοῦν γλήγορα. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ συμβουλή του δὲν εἶνε καὶ ἀσχημη.

(Τέλος)

Μάξιμος Κίνας

ΔΕΝ ΣΒΥΝΟΥΝ

Δὲν σβύνουν ἔτσι εὐκολὰ τὰ πρῶτα ὄνειρά μας,
ἡ πρώτη τῶν ἐρώτων μας φαιδρὰ ἀνατολή.
Ἀνήκουν πλέον ὅσῃν καρδίαν δὲν εἶνε ἰδικὰ μας
καὶ ζοῦν ὅσο ὅσα στήθη μας εὐρίσκονται ψυχή.

Ἀχ! δυστυχῆς ὅστιος θαρρεῖ πῶς ἡ καρδιὰ αἰώνια
εἶνε πηγὴ αἰσθημάτων, ὅαν πρῶτα ἀγαπᾷ.
Μίαν ἀγῆ μόνον ἀνθοῦν τοῦ ἔρωτος τὰ χρόνια
μόνον ὅσῃν πρῶτων ἐρωτῶν μόνον ἡ καρδιὰ κιτυπᾷ.

Εὐέλπις Σ. Κ.

ΕΞΥΠΝΙΣΕΝ ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ!

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικῶ)

... «Ἐπάρχει ὅσῃν καὶ δι' ἐσέ Ἐλένη» εἶπεν ὁ Ῥαφαὴλ μετὰ τὴν γλυκεῖαν καὶ ἀδύνατον αὐτοῦ φωνήν. Οὕτω ἡ Ἐλένη ἐκάθησεν παρὰ τὸ πλευρόν του εἰς τὴν εὐρείαν, παλαιάν καὶ δερματολεκαλυμμένην πολυθρόναν, ἠτις πάντοτε εὐρίσκετο παραπλευρῶς τῆς ἐν τῷ Ἐστιατορίῳ πυρᾶς.

Ἐκεῖ ἦτο λαμπρὰ τις φλογοφόρος πυρὰ ἐν τῇ θερμάστρῳ, οὕτως ὥστε τὰ παιδία δὲν ἐφρόντιζον ἐὰν ἦσαν μόνον κατὰ τὸ ἐπερχόμενον σκότος. Ἦσαν ὅλως εὐτυχῆ συγκαθήμενα ἐπὶ τοῦ πυρὸς ὅπερ ἔπαιζεν ἐπὶ τῶν προσώπων των καὶ περιέπττατο καθ' ὅλον τὸ δωμάτιον. Ἡ μεταβαλλομένη χρυσιζουσα φλόξ, καὶ αἱ παραδόξως κινούμενα σκιαὶ καθωράζον τὸ πενιχρῶς

ἐπιπλωμένον μικρὸν Ἐστιατόριον τῆς κυρίας Κλάρης.

Ἡ κυρία Κλάρη εἶχεν ἐξέλθῃ τοῦ οἴκου πρὸς ἀγορὰν διαφόρων πραγμάτων. Εἶχε πρὸ πολλοῦ ἀναχωρήσῃ, καὶ τὰ παιδία εἰς τὰς μυστηριώδεις καρδίας των, ἠλπίζον ὅτι ἤθελε βραδύνη τὴν ἐπιστροφὴν της. Ἡ δυστυχῆς κυρία Κλάρη, ἐνῶ ἦτο τρυφερὰ τὴν καρδίαν ὡς βρέφος, ἦτο ὅμως πάντοτε ἐμφροντισ καὶ τεθορυβιμένη ἔνεκα τῶν πολλῶν ἐνασχολήσεών της καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀπέβαινε συχνάκις ὀργίλη καὶ δυσάρεστος.

Ἀφ' οἴτου πρὸ τεσσάρων ἐτῶν εἶχεν ἀποθάνῃ ὁ κ. Κλάρη, αὐτὴ ἠναγκάσθη νὰ ἐνοικιάζῃ δωμάτια πρὸς συντήρησίν της, καὶ τὸ ἔργον τοῦτο κατέστρεψε τὴν κρᾶσιν της καὶ ἐπήνεγκε ἀνησυχαστικὰς τινὰς ῥητίδας εἰς τὸ πρότερον λεῖον μέτωπόν της. Ἡ υἱοθέτης ὅμως τοῦ μικροῦ Ῥαφαήλ, ἦτο ἀρκούσα ἀπόδειξις ὅτι ἡ καρδιὰ της ἦτο ἀγαθὴ καὶ ἀθῶα.

Αὕτη εἶναι ἡ μελαγχολικὴ ἱστορία ἣν ἐγίνωσκε ἡ κ. Κλάρη περὶ τῶν γονέων τοῦ Ῥαφαήλ. Πρὸ ἑπτὰ ἐτῶν, ὅτε ὁ κ. Κλάρη ἐζοῖ, καὶ ὅτε ἡ κ. Κλάρη ἐνοικίαζεν μόνον τὰ κορυφαῖα δωμάτια τῆς οἰκίας της, ἡμέραν τινὰ παρουσιάσθη κύριός τις ζητῶν δωμάτιον τι δι' ἑαυτὸν τὴν σύζυγόν του καὶ ἐν βρέφος.

Ἡ κυρία Κλάρη ἐγίνωσκεν ὅτι ὁ κύριος οὗτος ἦτο εὐγενῆς, μολοντί ὅτι ἦτο εὐτελῶς ἐνδεδυμένος καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ πληρώσῃ μέγα ἐνοίκιον. Ἦτο τεχνίτης ὡς εἶπεν, καὶ τὸ πρόσωπόν του ἦτο τόσο μελαγχολικόν, εὐγενές καὶ ἐλκυστικόν, ὥστε ἡ κ. Κλάρη δὲν εἶχεν ἀνάγκην ἐτέρας τινὸς συστάσεως. Ἐνοικίασε δὲ μάλιστα πρὸς αὐτὸν τὰ δωμάτια πολὺ ὀλιγότερον ἀπ' ὅτι ἀρχικῶς ἤξιον. Οὐδεὶς ἐγίνωσκε κάλλιον τῆς κ. Κλάρης τοὺς ἀγῶνας τῆς δυστυχίας καὶ τῆς πενίας, καὶ οὐδεὶς ἦτο πλέον περίλυπος αὐτῆς, ὅταν ὁ καλλιτέχνης διὰ τελευταίαν φορὰν ἠναπέθεσε τὴν γραφίδα του καὶ διηθύθη πρὸς τὴν κλινὴν του ἐνθα καὶ ἀπέθανε. Μετὰ τινὰς μῆνας ὅτε ἡ νεαρὰ σύζυγός τοῦ καλλιτέχνου, μετὰ συντετριμμένης καρδίας, ἠκολούθησε τὸν σύζυγόν της ἐν τῷ ἀγνώστῳ κόσμῳ, ἡ κ. Κλάρη εὐσπλαγχνισθεῖσα τὸ ἀσθενές ὀλοφρομένο βρέφος, ἔθηκεν αὐτὸ παραπλευρῶς τῆς θυγατρὸς της Ἐλένης. Καθὼς ἡ φλόξ ἔλαμπεν ἐπὶ τῶν δύο μικρῶν προσώπων, εὐκόλως ἠδύνατό τις νὰ διακρίνῃ, ὅτι τὰ παιδία δὲν ἦσαν ἀδελφός καὶ ἀδελφή. Τὸ πρόσωπον τοῦ Ῥαφαήλ ἦτο πλέον ἀβρότερον μετὰ λευκὸν τοξοειδῆ μέτωπον, καὶ μετὰ εὐαισθητοὺς κυανοὺς ὀφθαλμούς, ἡ δὲ Ἐλένη ἦτο ἀπλουστάτη καὶ εὐτυχῆς. Ἐκάθητό σιωπῶντα ἐπὶ μακρόν. Ἡ Ἐλένη ἦτο ἡμιυπνώτουσα μετὰ τὴν μελανὴν βραχέως κεκομμένην κόμην της, ἠτις ἀνεπαύετο ἐπὶ τῶν χρυσιζουσῶν βοστρύχων τοῦ Ῥαφαήλ,

οὔτινος οἱ ὄνειροπολοῦντες καὶ διεσταλμένοι ὀφθαλμοὶ ἦσαν προσειλωμένοι ἐπὶ τῆς φλογίζομένης πυρᾶς.

«Ἐλένη» εἶπεν ὁ Ραφαὴλ αἴφνης «ὑποθέτω ὅτι ἐν τῇ εἰκόνι ἐκείνη «Κυρία ἐξύπνησεν» «Ὁποῖα Κυρία Ῥαφαήλ;» εἶπεν ἡ Ἐλένη ἀνοίγουσα τοὺς νυσταλέους ὀφθαλμούς της.

«Ἡ κοιμωμένη Κυρία, μὲ τοὺς Ἀγγέλους καταβαίνοντας ἐξ οὐρανῶν καὶ φέροντας τὸν σταυρὸν» εἶπεν ὁ Ῥαφαήλ.

«Ἡ εἰκὼν ἐκείνη ἣτις ὑπάρχει ἐν τῇ μεγάλῃ στοᾷ, καὶ ἣτις σοὶ ἀρέσκει τόσο;» εἶπεν ἡ Ἐλένη πάραυτα ἐνοήσασα.

«Ναί» ἀπεκρίθη ὁ Ῥαφαήλ, καὶ ἐξηκολούθησεν ὄνειροπολῶν. Πιθανὸν οἱ Ἀγγελοὶ οὗτοι εἶναι τὰ μικρὰ τέκνα ἧτινα εἶχον ἀποθάνει ἡμέραν τινὰ καὶ πορευθέντα εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ἐπεθύμησαν ὥραν τινὰ νὰ κατέλθωσιν πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς μητρὸς των. Οὕτω ὁ Ἰησοῦς ἐπέτρεψεν αὐτοῖς ν' ἀναβῶσιν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ του καὶ πετάξωσιν. Ἄλλ' εὗρον τὴν μητέρα των ὑπνώτουσαν βαθέως καὶ καταβληθεῖσαν ἐκ τῶν ὀδυρμῶν ἐνεκα τοῦ θανάτου των. Τοῦτο εἶναι ὅπερ ἡ εἰκὼν παριστᾷ. Ὑποθέτω δὲ ὅτι ἐξύπνησε ταχέως καὶ εἶδεν τὰ τέκνα της μεταμορφωθέντα εἰς Ἀγγέλους. Ὑποθέτω δὲ μάλιστα, ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς δὲν ἐπέτρεψεν εἰς αὐτὰ ὅπως ἐπιστρέψωσιν εἰς τοὺς Οὐρανοὺς προτοῦ ἢ μήτηρ των ἀφυπνισθῆ καὶ τὰ ἴδη.

Αὕτη ἦτο ἡ ἐρμηνεία ἣν ὁ Ῥαφαήλ ἔδωκεν ἐπὶ τῆς εἰκόνας τοῦ ὄραματος τῆς Ἀγ. Ἐλένης, τῆς ἀνηρητημένης ἐν τῇ πινακοθηκῇ τῆς Μ. Στοᾶς. Ἡ οἰκία τῆς κ. Κλάρη ἦτο ἐν τινὶ ὁδῷ ἀπεχούσῃ περὶ τὸ 1/4 τοῦ μηλίου ἐκ τῆς πλατείας τοῦ Τραφαγγλάρ, καὶ οὕτω ὁ Ῥαφαήλ καὶ ἡ Ἐλένη συνεχῶς μετέβαινον πρὸς τὴν Μεγάλην Στοᾶν, ὡς ὀνόμαζον αὐτήν, διερχόμενοι ἐκεῖ πλείστα εὐτυχεῖς ὥρας ἀτενίζοντες καὶ θαυμάζοντες τὰς εἰκόνας. Πρὸς τὸν Ῥαφαήλ αἱ εἰκόνες εἶχον ἐνδιαφέρον ὅπερ τὸν ἀπερόφα καὶ τὸν συνεκίνει βαθέως, καὶ πλείστα ἀλλόκοτοι καὶ φανταστικαὶ ἰδέαι ἐνεφώλευον ἐν τῇ διανοίᾳ του. Ὁ παῖς εἶχε κληρονομήσει παρὰ τοῦ πατρὸς του τὴ φαντασιώδη φύσιν τοῦ καλλιτέχ-νου, «Πόσον θὰ ἔχαρη ἐκείνη» ἐξηκολούθησεν ὁ Ῥαφαήλ, «ὅτε ἀφυπνισθεῖσα εἶδεν.—

Μετὰφρασις

(Ἐπεταί συνέχεια)

Μηχαὴλ Γ. Μῶρος.

Ο ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Εἶδες τὸ φύλλο, φῶς μου, πῶς πέφτει,
Ὅταν τὸ καίει σκληρὸ χαλάζι;
Εἶδες τὸ κάλλος πῶς μᾶς τὸ κλέφτει,
Ὅταν μ' ἄσπρα μαλιὰ μᾶς σκεπάζει
Τὸ γηραιό;

Ἐστ' ἡ καρδιά μου τώρα σκορπίζει
Ὅλα τὰ φύλλα της ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
Γιατ' ἡ σελίγη, ἄχ! δὲν γνωρίζει,
Τί πόνο μ' ἄφησε, νὰ σοῦ εἰπῆ,
Ὁ χωρισμός!..

Ἀθανάσιος Φιλίππου.

Σ' ΕΚΕΙΝΟΝ ΠΟΥ ΠΙΣΤΑ ΑΓΑΠῶ

Τρεχ' ἀεράκι μυρωμένο
τρέχα σ' ἐκείνον π' ἀγαπῶ
καὶ πὲς του πὲς πῶς τότε προσμένω
καὶ πὲς του πῶς τὸν καρτερῶ.

Τρεχ' ἀεράκι μου δροσάτο
τρέχα καὶ πὲς σ' αὐτὸν ἐκεῖ
πῶς θὰ μὲ χάσῃ καὶ τρεχάτο
ἔλα καὶ πὲς μου ἢ θὰ πῆ

Τρέχα ἀγέρι ἀγαπημένο
καὶ δὸς του χίλια μου φιλιὰ,
καὶ πὲς του πῶς τὸν ἐπροσμένω
γὰ νᾶρθῇ περὶ ἅπτην ξενησιὰ

Καὶ μέσα σὰ γοργὰ φτερά σου
φέρε ἀγέρι μου τρελλό
Αὐτὸν ποῦ μοναχὰ λαιρεύω,
Ἐκείνον ὅπου λαχταρῶ.

Ἀμαρυλλίς.

ΣΑΤΩΒΡΙΑΝΔΟΥ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΣΕΛΗΝΗΝ

Ἀγνή θεότης! θεότης πλέον ἀγνή καὶ αὐτῶν
τῶν ῥόδων τῆς σεμνότητος, διότι οὔτε αὐτὰ
σκιάζουν τὴν τρυφεράν σου λάμψιν, τολμῶ δὲ
ἐμπιστευθῶ εἰς σὲ τὰ αἰσθημάτά μου.

Καὶ ἐγώ, ὡς καὶ σύ, δὲν ἔχω αἰτίαν νὰ ἐρυ-
θριῶ διὰ τοὺς πόθους τῆς καρδίας μου. Ἀλλ'
ἐνίοτε ἡ ἐνθύμησις τῆς ἀδίκου καὶ τυφλῆς τῶν
ἀνθρώπων κρίσεως καλύπτει τὸ μέτωπόν μου μὲ
σύννεφα, ὅπως καλύπτεται καὶ τὸ ἰδικόν σου!

Ὅπως καὶ εἰς σὲ αἱ πλάναι καὶ αἱ ταλαι-
πωρίαὶ τοῦ κόσμου τούτου γεννῶσι τοὺς ῥεμβασ-
μούς μου. Σὺ ὅμως εὐτυχestέρα ἐμοῦ, κάτοι-
κος τῶν οὐρανῶν, διατηρεῖς πάντοτε γαλήνην.

Αἱ τρικυμῖαι καὶ αἱ θύελλαι αἵτινες ἐγείρον-
ται ἀπὸ τῆς σφαιρᾶς μας δὲν προσεγγίζουσι τὸν
ἥσυχον δίσκον σου.

Θεότης φίλη τῆς μελαγχολίας μου, χύσε τὴν
κρύαν εἰρήνην σου εἰς τὴν ψυχὴν μου!

Γεώργιος Α. Ἀσημάκης

Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ

Μόλις εἶχα ἔλθῃ ἀπὸ τὴν ἐπαρχία μου, ὡς
φοιτητῆς καὶ ἡμῶν μικρὸς τότε ἀκόμη. Εἶχα
ἐνοικιάσῃ ἐν δωμάτιον εἰς τὴν Νεάπολιν μέσα
εἰς ἓνα μικρὸν κηπάριον μὲ λίγα λουλούδια ποῦ
τὰ ἐπεριποιεῖτο ἓνα κοριτσάκι δέκα ἐξ ἑτῶν
ὠραιότατον. Πολλὰ φορὰς καθήμενος εἰς τὸ
παράθυρον τοῦ δωματίου μου ἔβλεπον μὲ ὄλην
μου τὴν ἀφέλειαν, τὴν μικρούλα νὰ ἐργάζεται
εἰς τὸν κῆπον καλλιεργούσα τὰ ἄνθη, καὶ
μοῦ ἤρχετο ἡ ἐπιθυμία νὰ κατέβω καὶ νὰ τὴν
βοηθῶ εἰς τὴν καλλιέργειαν, ἀλλ' ἐντροπέ-
μουν. Κάποτε ἤρχετο καὶ ἓνας φίλος μου καὶ
ἐκαθήμεθα εἰς τὸ παράθυρον μαζὺ καὶ ἐλέγαμε
ὅταν ἐβλέπαμε τὴν νεαρὰν κόρην εἰς τὸν κῆπον
—Νὰ ἡ μικρούλα! Ἔτσι τὴν εἶχαμε βγάλῃ.
Ὅλη μας ἡ εὐχαρίστησις ἦτο νὰ καθήμεθα εἰς
τὸ παράθυρο καὶ νὰ τραγουδοῦμε μὲ τὴν κι-
θάρα.

Τὰ λουλουδάκια μικρούλα ποῦ φυτεύεις,
θὰ ἴθω νὰ τὰ ποτίσω μιὰ αὐγὴ μὲ δάκρυα....
καὶ τὸ τραγουδῶν τὸ ἔπερνε ὁ ἄνεμος...

Πέρασαν κάμποσα χρόνια ἀπὸ τότε. Ἐφυγε
ἐκείνη ἡ νεότης, ἡ τρελλὴ καὶ ἀθῶα νεότης·
καὶ κάποτε σὰν εἶμαι μόνος θυμοῦμαι ἐκείνη
τὴν ὠραία ἐποχὴ ποῦ ἔφυγε τόσο γλήγορα.
Καὶ θυμοῦμαι καὶ τὴν μικρούλα τότε· καὶ μοῦ
ἔρχεται μιὰ ἐπιθυμία νὰ περάσω ἀπὸ τὸν δρό-
μον ἐκείνον νὰ ἴδω τὸ σπητάκι μὲ τὰ μικρὰ
τσου δωματῖα, τὸν ὠραῖο του κῆπο καὶ τὴν μι-
κρούλα ἐὰν εἶνε ἐκεῖ, καὶ περῶ. Καὶ ὅλα εἶνε
στὴ θέσι τους καθὼς τότε καὶ μόνο τὴν μι-
κρούλα δὲν βλέπω. Καὶ δὲν τολμῶ οὐδὲ νὰ ρωτή-
σω. Καλλίτερα, καλλίτερα νὰ μὴ τὸ μάθω ποτέ.

Αἰμίλιος Παῦλος

Σ Α Π Φ Ε Ι Ρ Ο Ι

Ὁ ἔρωσ εἶνε οὐράνιος εἰσπνοὴ ἀπὸ τῆς αὔ-
ρας τοῦ παραδείσου.

Ἐρως, ὁ ἀσπασμὸς τῶν ἀγγέλων ἀπὸ τὰ
ἄστρα.

Ὁ ἔρωσ ἔχει μελέτην ὡς ὁ οὐρανὸς καὶ ἔχει
τί πλέον τοῦ οὐρανοῦ· τὴν τροφήν.

Σεῖς οἱ πάσχοντες ἐρασταί, ἐράσθε πλειό-
τερον. Τὸ ἐξ ἔρωτος θνήσκειν σημαίνει ζῆν
ἐξ ἔρωτος.

Βικτωρ Οὐγκώ.

ΕΥΧΑΡΙΣ

ΜΕ ἼΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

(Ἐκ τῶν ψευδωνύμων)

Ὁποῖα εὐτυχία, ἐὰν τὸ συχνάκις λεγόμενον
Μὴ μὲ Λησιμόνει, παρηκολούθει ἡ Αἰω-
νία Ενθύμησις.

**

Κάποτε εἶδον ἐν πτηνὸν νὰ διασχίζῃ τὰ σύν-
νεφα. Ἦτο ἓνα Διαβατικὸ Περιστεράκι
ὅπερ ἐπέτα μίαν Ἐαρινὴν Πρωίαν εἰς τὸ
Ἄκρογιαλί βλέπων τὰ πάντα, ὡς ἄλλος
Πανόπτῃς. Ἀπεμακρύνθη ταχέως, ἄλλως
θὰ τὸ ἠρώτων τί γίνεται μίαν Λησιμονημένη
Καρδοῦλα.

**

Μίαν Μυροβόλον Χαραυγὴν ἡ νεαρὰ
Ποιμενίς τῆς Ἀρχαδίας Ἀμαρυλλίς
περιεπάτει εἰς τοὺς ἀγρούς. Αἴφνης ἔκοψεν εἰς
ἐν ἄνθος. Ἦτο ἐν ὠραῖον Ἴον. Τότε ἐνεθυμήθη
ἡ Ἀθῶα Καρδία ὅτι ὁ μνηστῆρ τῆς Πά-
ρις τῆς ἐδώρησε τὸ αὐτὸ ἄνθος πρὶν ἀναχω-
ρήσει. Καὶ τὰ δάκρυά της ἐπότισαν τὸ λευκὸν
ἄνθος. Καὶ ἔγινε Δακρυόβρεκτον Ἴον....

**

Ἡ μετριοφροσύνη εἶναι τὸ καλλίτερον προ-
τέρημα. Εἶνε τὸ Λουλοῦδι τῆς Καρ-
διάς.

**

Ἐνθυμεῖσθε αὐτὴν τὴν νέαν ποῦ ἐκρατοῦσε
ἓνα Μενεξεδένιο Μπουκετάκι, καὶ ἐ-

καλούμεν Μήλον τῆς Ἐριδος; Ἄ, αὐτὴ τῶρα δι' ἐμὲ εἶνε ὁ Ἀγγελος τῆς Ἀγάπης, τὸ Φῶς τῆς Νυκτός.

* *

Οὐδεὶς δύναται νὰ εἶπῃ ὅτι εἶνε ἐντελῶς Ἀπελις. Δι' ὅλους ὑπάρχει μίαν Σκιάν τῆς Ἐπιπέδου.

* *

Ἦθελον νὰ ἐγνώριζα ποῦ φύεται τὸ Ἀνθος τῆς Νεότητος, ὅπερ καθιστᾷ τὴν νεότητα αἰώνιαν διὰ νὰ τὸ φυτεύσω ἐδῶ, καὶ νὰ τὸ ποτίζω μὲ ὕδωρ, ποῦ θὰ λαμβάνω ἀπὸ τὴν Κρήνην τῆς Νεότητος. Τοῦτο εἶνε ἡ Μέλλουσα Ἐπιπέδου.

* *

Πόσῃν εὐφροσύνην σκορπίζει ἡ Ροδοδάκτυλος Ἡὼς καὶ ὁ Φοῖβος. Καὶ αὐτὴ ἡ Ὀμιγλῶς τῆς Ψυχῆ χαίρει.

Μάξιμος Κ.

ΛΟΓΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΠΑΕΙΑΣ

Μεγάλῃ ἀνωμαλίᾳ προήλθεν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον ἕνεκα τῆς ἀπεργίας, περὶ τῆς ὁποίας ὄλοι θὰ ἐλάβετε γνῶσιν ἐκ τῶν ἐφημερίδων. Διὰ τοῦτο αἱ ἐπιστολαὶ διενέμενοντο εἰκοσι σχεδὸν ἡμέρας ἀπὸ τῆς στιγμῆς τῆς ἀφίξεως τῶν ἐν τῷ ταχυδρομείῳ.

Αὐτὸ συνέβη καὶ μὲ τὰς ἐπιστολάς αἰτινες ἀπεβύοντο εἰς τὸ γραφεῖον μας, τὰς ὁποίας ἐλαμβάνομεν πολὺ ἀργότερον ἀπὸ τὴν ἡμερομηνίαν ποῦ ἔφερον. Πολλοὶ τῶν συνδρομητῶν μας, μὴ λαθόντες φαίνεται γνῶσιν τῆς ἀπεργίας, μὰς ἔκαμαν παράπονα διότι δὲν τοὺς ἀπαντήσαμεν ἐν τῇ ἀλληλογραφίᾳ καὶ οὐτε μεταξὺ τῶν λυτῶν τῶν ἀσκήσεων τοὺς ἐθέσαμεν. Μετὰ τὴν δῆλωσιν αὐτὴν ἔχομεν πεποιθησιν ὅτι πᾶσα αἰτία παραπόνων θὰ ἐκλείψῃ.

Καὶ μίαν παράκλησιν θὰ ἀπευθύνωμεν σήμερον πρὸς τοὺς συνδρομητὰς ἡμῶν: Νὰ γράψωσιν ἐπὶ ἰδιαιτέρου χάρτου τὰς λύσεις, τοὺς ἀσπασμοὺς πληροφορίας τὰς προτάσεις, ἀνεμωνῶν κτλ. διότι εἶνε πολὺ δυσχερὲς δι' ἡμᾶς νὰ εἶνε ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ χάρτου ὅλα. Ἐπίσης δηλοῦμεν ὅτι ἀναβάλλομεν τὸν διαγωνισμόν πρὸς εὐρεσιν τοῦ ἐπιμυθίου, διὰ τὸ ἐπόμενον φύλλον, κατὰ παράκλησιν πολλῶν φίλων μας, οἵτινες μὰς ἐδήλωσαν ὅτι ἕνεκα τῶν ἐξετάσεων τῶν δὲν ἠδυνήθησαν νὰ λάθωσιν μέρος. Αὕτη εἶνε ἡ τελευταία ἀναβολὴ τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου.

Ἡ Φίλους ἐνθουσιωδεδεσάτους ἀποκτᾷ καθ' ἑκάστην ἡ Πλειάς, οἵτινες τὴν ἀγαποῦν καὶ ἐργάζονται μὲ κάθε τρόπον διὰ τὴν διάδοσίν της. Εἰς τῶν τοιούτων εἶνε καὶ ἡ ἔνωσις ἡ Θάνατος (ἐγκρίνεται) ὅστις ἐγράφει μάλιστα ἐγνωρίσθημεν δέκα πέντε συνδρομητὰς, συν-οδεύων τὸν κατάλογον μὲ ἕνα πανηγυρικὸν ὑπὲρ τῆς Πλειάδος. Εὐχαριστοῦμεν τοὺς καλοὺς μας φίλους:

Λάρε τῆς Τύχης (ἐγκρίνεται) εὐχαριστοῦμεν μὲγάλως διὰ τὴν φροντίδα ποῦ ἔλαβες ὅπως διαδόσῃ τὴν «Πλειάδα» καὶ ἐν τῷ Πόντῳ, διὰ τοῦ ἀξιολόγου

συλλόγου σας. Μετὰ χαρᾶς ἀναμένομεν τὸ ποίημα σου.

Ἀγαπητὴ Ἀντωνίε Κουτελάκη ἐργάζεσθε πάντοτε μὲ ζῆλον καὶ ἐστὲ βέβαιοι ὅτι ὄλοι αἱ ἀντιδράσεις θὰ ἐκμηδενισθῶσι πρὸ τῆς ἐπιμονῆς σας. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν ἀγάπην σου.

Μὲ μεγάλην χαρὰν ἀνέγνωμεν τὴν ἐπιστολὴν Λουλουδὶ τῆς Ἀγάπης, καὶ εὐχαριστοῦμεν δι' ὅσα ὠραία γράφεις ὑπὲρ τῆς «Πλειάδος». Λοιπὸν καὶ εἰς σὲ ἐφάνη ἀγνώμον τὸ περιοδικὸν αὐτό, ἂν καὶ τὸ ὑπεστήριξες τόσο ἐκθύμως; Τὸ ποίημά σου πολὺ ὠραῖον.

Τὰ ἐξῆς χαρακτηριστικὰ γράφει τὸ Ῥόδον τῆς καρδίας «τὰ φύλλα τῆς ἀγαπητῆς Πλειάδος μάλιστα τὰ ἔλαβον ἐγειναν ἀνάρπαστα καὶ ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα περιήλθον εἰς ὅλην τὴν πόλιν καὶ πολλοὶ θὰ γραφῶσι συνδρομηταί» — Συνδρομὴ σου ἐλήφθη καὶ εὐχαριστοῦμεν πολὺ.

Λοιπὸν Ἀπελις (ἐγκρίνεται) σὰς συνέβη τὸ ἴδιον ἐπεισόδιον ὅπως καὶ εἰς τὴν Σκιάν τῆς Ἐπιπέδου; Ξεύρετε ὅτι ὅλη ἡ ἀνεπτυγμένη κοινωνία τῆς πόλεως σας, εἶνε ἐγγεγραμμένη εἰς τὴν Πλειάδα διὰ τοῦτο δὲν εἶνε εὐκόλον νὰ ὑπογράψῃ τις νέους συνδρομητὰς. Σὺ ὅμως μὲ ὄλα αὐτὰ κατόρθωσες νὰ ἐγράψῃς μίαν συνδρομητρίαν διὰ τὸ ὅποιον εὐχαριστοῦμεν πολὺ.

Δὲν ἐλάβομεν οὐδεμίαν ἐπιστολὴν σου, τὸν Μάϊον Μεροδόλος Χαραυγή. Βεβαίως ἕνεκα τῆς ἀπεργίας θὰ ἐγάθη εἰς τὸ ταχυδρομεῖον. Εἰς τὴν πόλιν σας ἔχομεν καὶ ἄλλας συνδρομητρίδας ἀλλὰ δὲν δυνάμεθα νὰ σοὶ φανερώσωμεν τὰ ψευδώνυμά των. Δύνασαι ὅμως νὰ δηλώσῃς ὅτι ἀνταλλάσῃς «Ἀνεμωνας» μὲ τὰς ἐν Πύργῳ συνδρομητρίδας, καὶ ἂν σοὶ στείλωσι θὰ μάθῃς τὰ ὀνόματά των. Διὰ τὰς τῶσας ἐνεργείας σου εὐχαριστοῦμεν.

Ἀγγελε τῆς Ἀγάπης εὐχαριστοῦμεν ἀπείρως διὰ τὰς τῶσας ἐνεργείας σου ὑπὲρ τῆς «Πλειάδος». Εἶνε δύνατον νὰ μὴ νικήσῃ ἡ «Νίκη»; καὶ μάλιστα ὅταν ἔχη ἕνα Ἀγγελον τῆς Ἀγάπης νὰ τὴν ὑποστηρίξῃ;

Διαβατικὸν περιστεράκι δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ θυμώσῃς ἀφοῦ ὁ γράψας εἰς σὲ τὴν ἐπιστολὴν ἐκεῖνην ἦτο φίλος σου. Μεταξὺ φίλων βλέπει δὲν ἐν τῇ καρδίᾳ καὶ μεγάλην λεπτότητος ἐκφράσεων. Ἐννοεῖς; Εὐτυχῶς ὅμως τὸ ὑστερόγραφον τῆς ἐπιστολῆς σου δεικνύει ὅτι ὁ θυμὸς σου ἐπέρασε καὶ... περασμένα ξεχασμένα.

Νὰ καὶ μίαν ἐπιστολὴν ἀπὸ τὸ Θέρισσον: Εἶνε τοῦ φίλου μας Γεωργ. Χ. Ἐλευθεριάδου.

Βλέπετε ὅτι ἔχομεν συνδρομητὰς καὶ ἐπαναστάτας, καὶ μάλιστα ὡς ἀντιπροσώπους ἐπαρχιῶν. Καὶ μὲ τί ἐνθουσιασμόν γράφει. Ἀμα διαβάσῃ κανεὶς τὴν ἐπιστολὴν του τόσο ἐνθουσιάζεται, ὥστε τοῦ ἔρχεται νὰ πάρῃ τὸ ὄπλον του καὶ νὰ κινήσῃ διὰ τὸ Θέρισσον.

Μὴ φοβῆσαι Μαρμαίρων Ἀστὴρ (ἐγκρίνεται) ἀπὸ τοὺς καθηγητὰς σου. Καλὲ ἄνθρωποι εἶνε καὶ αὐτοὶ ὅπως εἴμεθα ὄλοι. Ἄλλ' οὕτω ἐσυνηθίσαμε καὶ τοὺς φοβούμεθα ἀπὸ τῆς νηπιακῆς ἡλικίας, καὶ ἡ κηροῦλα πολλὰς φορὰς λέγει στὸ ἐγγονάκι της ὅταν κλαίῃ «ὡπάσασε γιατί θὰ φωνάξω τὸ δάσκαλον».

Τί λέγεις Καναρίνι; (ἐγκρίνεται). Δὲν θέλομεν νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν; Μὰ πῶς σοὺ ἐπήλθεν ἡ σκέψις αὕτη; Ἐπειδὴ ἴσως δὲν σοὶ ἀπαντήσαμεν εἰς τὸ φύλλον τοῦ Ἰουνίου τοῦ ἔτους ἀγαπητὸν Καναρίνι ἡ ἐπιστολὴ σου νὰ ἔλθῃ ἕνεκα τῆς ἀπεργίας. Εὐχαριστοῦμεν πολὺ δι' ὅσα γράφεις ὑπὲρ τῆς «Πλειάδος»

«Εἶνε ἀδύνατον νὰ παραστήσω τὴν χαρὰν τὴν ὁποῖαν ἡσθάνθη λαβοῦσα τὰ φύλλα τῆς ἀγαπητῆς μου

«Πλειάδος» τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα πρέπει νὰ εἶνε γραμμένον μὲ χρυσοῦ γράμματα... Οὕτω ἀρχίζει τὴν ἐπιστολὴν της ἡ εὐφροσύνη φίλη τῆς Πλειάδος, Μελανόπεπλος Νύμφη (ἐγκρίνεται). Ὅσον διὰ τὸ «Παιδαριῶδες καὶ γελοῖον περιοδικόν» περὶ οὗ γράφεις, μάθε Μ. Νύμφη ὅτι ὄλοι ὄσοι ἔσχον τὴν ἀτυχίαν νὰ εἶνε συνδρομηταί, ἀναμένωσι ἀνυπομῶνως νὰ τελειώσῃ ὁ χρόνος τῆς ἐγγραφῆς των διὰ νὰ ἀπαλλαγῶσι ἀπὸ αὐτό. Καὶ βέβαια, πῶς νὰ διαβάσωσι ἕνα τόσο γελοῖον φύλλον;

Δις Ἄννα Ἀναγνωστοπούλου εὐχαριστοῦμεν ἀπείρως διὰ τῶσας ἐνεργείας σου ὑπὲρ τῆς «περιποθήτου Πλειάδος». Συνδρομὴν τῆς νέας συνδρομητρίδας ἐλάβομεν καὶ ἀπεστείλαμεν φύλλα. ὁ Α. δὲν ἔστειλε τὴν συνδρομὴν του ἀκόμη.

Μέσα ἀπὸ τὰ βῆθη τῆς Μακεδονίας μὰς γράφει ὁ φίλατος Ἀθανάσιος Β. Φιλίππης. ὅπου εἶνε ἡ ἀγαπητὴ του πατρὶς. Καὶ μὲ τί ἐνθουσιασμόν γράφει «Εὐχομαι, λέγει, νὰ ἴδω τὴν Πλειάδα νὰ γίνῃ μυριάς ἀστέρων, οἵτινες νὰ φωτίζωσιν μὲ ἀπειρον φῶς τὸν κόσμον τῶν γραμμάτων». Πρόσφερε τοὺς χαιρετισμούς μας εἰς τὸν φίλατον ἀδελφόν σου Χρῆστον.

Ἀγαπητὴ Διον Γεωργαντόπουλε συμβαίνει κάποτε νὰ παραλείπεται κανὲν ὄνομα εἰς τὰς λύσεις, ἢ εἰς τὰς ἀνταλλαγὰς «ἀνεμωνῶν» ὅπως συνέβη καὶ διὰ τὸ ἴδιόν σου. Καὶ ἐπειδὴ ἐπιθυμοῦμεν νὰ μάθῃς τὴν αἰτίαν ἄκουσον. Εἰς αὐτὸ δὲν εὐθύνεται οὐδὲ ὄλοι ἡ διεύθυνσις ἀλλ' αὐτοὶ οἱ ἀποστολεῖς, οἵτινες γράφουσι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ χάρτου καὶ ἐπιστολὴν, καὶ λύσεις, καὶ ἀσκήσεις καὶ προτάσεις ἀνεμωνῶν κλ. ὅλα μαζὺ συμπεφυρόμενα, τὰ ὁποῖα ὄστις θὰ ἴδῃ θὰ τὸν καταλάβῃ ἴλιγγος ἐπὶ τῇ σκέψει ὅτι πρέπει νὰ ἀναγνωσθῶν. Ἐν τούτοις ἡμεῖς μὲ Ἰωβειον ὑπομονὴν, καὶ τῇ βοήθειᾳ φακοῦ κατωρθώσαμεν νὰ τὰ ξεχωρίζωμεν. Ἐὰν τῶρα συμβαίῃ νὰ διαφεύγῃ τί κάποτε, τίς πταίει κύριοι; Ἐπάρχουν ὅμως πολλοὶ τῶν συνδρομητῶν, οἵτινες τὰ γράφωσιν ἐν τάξει καὶ εἰς ἰδιαίτερον χάρτην καὶ οὐδέποτε γίνεται λάθος δι' αὐτούς. Ἀπὸ τοῦ ἐπομένου φύλλου, ὅμως λύσεις ἀσκήσεως κτλ. μὴ περιεχόμεναι εἰς ἰδιαίτερον χάρτην θὰ βρῖσκωνται ἀνεξιρέτως εἰς τὸν κάλαθον.

Ναί, Μαγικὴ Καρδία (ἐγκρίνεται) εἰς σὲ ἀπνητώμεν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον, ἀλλὰ κατὰ λάθος ἀλλάχθη τὸ ὄνομά σου. Ἐτσι λοιπὸν, ὅστις δὲν εἶνε συνδρομητὴς τῆς Πλειάδος, μοιάζει μὲ τυφλὸν ποῦ δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἴδῃ τὸν ἥλιον; Εὐῆ! ὠραία φράσις.

Διεβιάσαμεν Ποθητὴ Ἀνάμησις (ἐγκρίνεται) τοῦ ἀσπασμοῦ σας πρὸς τὴν Δα Ε. ἥτις μὰς ἀνέθεσε τὴν αὐτὴν ἐπιτολήν καὶ δι' ἐσέ. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν τῶσῃ ἀγάπην σου.

Ἐνα σωρὸν βιβλία ἔχει ἐμπρὸς του ὁ Τιμόλ. Ἰωαννίδης τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ἐπαναλάβῃ διότι ὁ καιρὸς τῶν ἐξετάσεων ἔφθασε καλὴν ἐπιτυχίαν λοιπὸν. Φράγ. 8 ἐλήφθησαν καὶ εὐχαριστοῦμεν πολὺ.

(Καθυστεροῦντα φύλλα, ἐστείλαμεν Φοῖβε) Μετὰ χαρᾶς θὰ δεχθῶμεν τὰς μεταφράσεις Ἰοακίμωλ (Ἐγκρίνεται). Εὐχαριστοῦμεν ἀπείρως «Ῥέβασμε, (ἐγκρίνεται) δι' ὅσα γράφεις. Ἀγγελίαν ἔργου σου δὲν ἐλάβομεν Χαλασμὲ Κόσμου. Στείλε μας ἐκ νέου διότι θὰ ἐγάθη εἰς τὸ ταχυδρομεῖον καὶ εὐχαρίστως θὰ δημοσιεύσωμεν τὰ δέοντα) Εὐχαριστοῦμεν πολὺ διὰ ὅσα γράφεις Μιμόζα. Ἀπὸ τοῦ ἐπομένου ἔτους θὰ δημοσιεύσωμεν διήγημα ἐν συνεσίᾳ Τέρως τῆς Φύσεως. (Ἐγκρίνεται). Εὐχαριστοῦμεν δι' ὅσα ὠραία γράφεις ἀγαπητὴ Δ. Χαραλαμπίδη Ἐὰν τὸ ταχυδρομεῖον δὲν ἐκδίδει ἐπιταγὴν στείλε τὴν συνδρομὴν σου εἰς γραμματόσημα, τι νὰ κάμωμεν. Τὰ αὐτὰ λέγομεν καὶ εἰς τὸν Ἀτομήτον (ἐγκρίνεται) διὰ τὴν ἀποστολὴν τῆς συνδρομῆς. Ἡ λύσις ὅμως τοῦ γράφου δὲν εἶνε «ἐνδύω

μία γρηᾶ!» Ποῦ τὸ βοήκας!) Αἰτηθέντα ἐστείλαμεν ἀγαπητὴ Γιάνκο Σουβαλιώτη) Ἀγαπητὴ Παναγιώτη Καλαματιανὴ εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς φροντίδας σου) Ἀρχ. 4 ἐλάβομεν δις Δέσποινα Νουνὸν καὶ εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς φροντίδας σου) Ἀγαπητὴ Βικτωρ Παρμενίδη, εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν ἀγάπην σου) Τὸ «Δημοψήφισμα» Βρετανικὴ Ἀστὴρ τὸ προτείνομεν ἡμῶν ἀργότερα. Πῶς τὰ πέρασες στὸ ταξεῖδι;) Ἀγαπητὴ Ν. Δ. Κουρμπέλλη, ἐστείλαμεν) Συνδρομὴ σου ἐλήφθη Δις Ἀθηναῖ Ἰερωνήμονος) Ἀγαπητὴ Κ. Βασσάνη, ἐστείλαμεν τὰ αἰτηθέντα) Φραγ. 6 ἐλάβομεν ἀγαπητὴ Σόλων Σιδέρη καὶ εὐχαριστοῦμεν πολὺ) Μετὰ χαρᾶς θὰ ἴδωμεν τὰ ἔργα σου Ἐμμ. Κ. Ρούβα. Εὐχαριστοῦμεν δι' ὅσα γράφεις) Διὰ τὰς τῶσας φροντίδας σου εὐχαριστοῦμεν Ἀθῶν τῆς Ἐρήμου (ἐγκρίνεται) Ἀποπτᾶσα Ἐλπὶς. (ΜΧ) ἐγκρίνεται τὸ ψευδώνυμόν σας) Συνδρομὴ σου ἐλήφθη ἀγαπητὴ Π. Μπακανάκη καὶ εὐχαριστοῦμεν πολὺ τὰ ποιήματά σου ὠραία ἴδιος ἡ «Ἀρχοντοπούλα» ἥτις καὶ θὰ δημοσιευθῇ) Δις Καλλ. Χαραμουντάνη, εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν νέαν συνδρομητρίαν) Βοσκοπούλα τῆς Χίου (ΟΜ) μετὰ χαρᾶς ἐγκρίνομεν τὸ ψευδώνυμόν σας) Εὐχαριστοῦμεν Ἐλπιδοφόρε (ἐγκρίνεται) δι' ὑποσχεθείσας ἐνεργείας) Ἀγαπητὴ Δ. Κονιάλη, τὸ ψευδώνυμόν σου ἐνεκρίθη εἰς τὸ φύλλον τοῦ Ἰουνίου. Δὲν τὸ εἶδες;) Ἀγαπητὴ Ἰωάννη Γεωργόπουλε εὐχαριστοῦμεν δι' ὅσα γράφεις. Στείλε μας ὅμως κανὲν ἄλλο ψευδώνυμον διότι αὐτὸ ποῦ προτείνεις εἶνε ἀκατάλληλον) Ἀγαπητὴ φίλε Κ. Ἡλιόπουλε, εὐχαριστοῦμεν πολὺ δι' ὅσα γράφεις.

Ἀσπασμοί, πληροφορίες κτλ. Ἡ Δις Μαργαρίττα Καυκά, χαιρετᾷ τὴν Δα Σοφίαν Γ. Εὐελπίδου καὶ τὴν εὐχαριστεῖ ὑπεροβικὰ διὰ τὴν εὐγενῆ φροντίδα της. Ὁ Ἐπαναστάτης Κοῆς Γ. Ε. μυχλὴς θλίβεται διὰ λογαριασμόν τοῦ Κ. Φ. Τὸ Χρυσοπέργον Ὀνειρον ἀσπάζεται τὸ Διαβατικὸν Περιστεράκι καὶ ἐπιθυμῶν νὰ μάθῃ ἐὰν ἔλαβε τὴν «Ἀνεμώνην» του. Ἡ Ἀθῶνα Καρδία συμβουλεύει τὸ Διαβατικὸν Περιστεράκι νὰ μὴ περνᾷ ἀπὸ τῆς ἀκροθαλασσίου μήπως καμμία ψαρκοπούλα τοῦ κόψῃ τὰ περᾶ. Τὸ Ἀκρογιαλὶ συγχαίρει τὴν Ἐαρινὴν Πρωίαν διὰ τὰς εὐφροσύνας ἀπαντήσεως της εἰς τὰς «Ἀνεμώνας» καὶ ζητεῖ νέαν ἀνταλλαγὴν. Τὸ Ῥόδον τῆς Καρδίας ἀσπάζεται τὸν φίλον του Ἐπαναστάτην Κρήτα Γ. Ε. καὶ τὸν ἐρωτᾷ τί γίνεται ὁ φίλος του Κ. Φ.; Ἡ Μαγικὴ καρδία προσφέρει τοῦ ἀδελφικοῦ της ἀσπασμοῦ εἰς τὸν Ἐπαναστάτην Κοῆτα Γ. Ε. καὶ τῷ συνιστᾷ νὰ ἐλπίζῃ. Ἡ Ποιμενὶς τῆς Ἀρκαδίας χαιρετᾷ τὴν ἀγαπητὴν φίλην της Βασίλισσαν τῆς Γρανάδας. Τὸ Διαβατικὸν Περιστεράκι παρακαλεῖ τὸ ἀληθινὸ Ἄνθος τοῦ Μαῖου νὰ πύσῃ τὰς σέσεις μὲ τὸν Τ. Ὁ Ἀντώνιος Κουτελάκης συλλυπεῖται τὸν ὑπὸ τοῦ συλλόγου «Νίκη» ἐγγραφέντα συνδρομητὴν Ζηχ. Ν. Καβαλιώτην ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τῆς παμφιλότητος ἀδελφῆς του Ἰριγενείας, τὴν ὁποῖαν ὁ θάνατος σκληρῶς καὶ λίαν πρόωπος ἀφήρπασε ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τῶν οἰκείων της. Ὁ Τσὶν-Τσὼν ἀσπάζεται τοὺς ἀγαπητοὺς φίλους του Πίπην καὶ Κυλῶνειον Ἄγος καὶ τοὺς πληροφορεῖ ὅτι θὰ προσεὐσχεταὶ τακτικῶς εἰς τὰς συνεδριάσεις τοῦ συλλόγου των. Πληροφοροῦμεν τοὺς φίλους μας ὅτι ἰδούτῃ ἐν Χίῳ σύλλογος πρὸς διάδοσιν τῆς «Πλειάδος» οὕτινος ἀραιοσιῶν γενομένων ἐξελέγησαν. Πρόεδρος Τιμ. Ἰωαννίδης. Ἀντιπρόεδρος Χρήστος Παρασχάκης. Γραμματεὺς Βικτὶλ. Μακρίδης. Σύμβουλοι Νικ. Πήττας καὶ Πλάτων Παπαδόπουλος. Εὐχαριστοῦμεν θερμότατα τοὺς καλοὺς μας φίλους. Ὁ Νικόλ. Πανατοστάκης πωλεῖ ὄλα τὰ γραμματόσημα τῆς Κρήτης καὶ ἀνταλλάσσει καὶ Cartes Postales Ἡσάκλειον Κρήτης Ὁ Σύλλογος ἡ «Νεότης»

εὐχαριστεῖ τὸν Σ. Βαλλιᾶνον δι' ὅσα κατ' αὐτοῦ καὶ τοῦ προέδρου τοῦ ἔγραψε. Τὸ Καναρίνι συμβουλεύει τὸν Πλούσιον Φουκαρᾶν νὰ ἀποφεύγῃ ἀπὸ τὸν Β. Δ. τὸν δὲ Πανταλίχον νὰ μὴ ἀφήνῃ τὸ σχολεῖν καὶ τρέχει εἰς τὸ ταχυδρομεῖον. τὸν δὲ Χαλασμὸν Κόσμου νὰ μὴ δείχνῃ πολλὰ εἰς ἐξουσιὰς διότι εἰμπορεῖ νὰ μὴ τοῦ βγαίνουν σὲ καλὸ, καὶ τὸν Θεοδόσιον Β. πληροφορεῖ ὅτι θὰ τοῦ ἀνακαλύψῃ τὸ ψευδώνυμον. Ὁ Ἀλεξ. Ν. Μαλλοῦχος δηλοῖ ὅτι ἀνταλλάσσει ταχυδρομικὰ δελτάρια Δημητσάνα. Ὁμοίως καὶ ὁ Théod. Venetatos Samsoun Turquie d' Asie. Ἡ Δις Σοφία Γ. Εὐελπίδου χαιρετᾷ ὅλους τοὺς συνδρομητὰς τῆς Πλειάδος καὶ ἰδιὰ τοὺς μετ' αὐτῆς ἀνταλλάσσοντας ταχυδρομικὰ δελτάρια, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους ζητεῖ συγγνώμην, διότι δὲν ἀπήντησεν ἐγκαίρως εἰς τὰ δελτάρια τῶν ἑνεκα ἀσθενείας, ὅπερ θὰ πράξῃ τάχιστα. Τὸς δ' ἐρωτῶντας πληροφορεῖ ὅτι δύνανται νὰ ἀποστείλωσι τὰς συνδρομὰς τῶν εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Πλειάδος.

Ἀνεμώνας ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν.

Ὁ Ῥοχαμβὸλ μὲ τὸν Βρετανικὸν ἀστέρα, Δημονημένην Καρδοῦλαν, Μ. Μπουκετάκι, καὶ Ἐαρινὴν Πρωῖαν. Ὁ Βρετανικὸς Ἀστὴρ μὲ τὴν Αἰωνίαν Ἐνθύμησιν, Πάριδα, Κ. Δημόπουλον, Ἀριστογεῖτωνα, Πικραμένην Καρδοῦλαν, Δα Σοφίαν Γ. Εὐελπίδου, Ἰουλιαν Συμμελίδου καὶ Πανόπτην. Τὸ Ῥόσον τῆς Καρδίας, μὲ τὸν Ἀγγελον τῆς Ἐλπίδος, Εὐαγ. Φράγκου, Γιαννοῦλαν Πωροσέντη, Σταύρον Φορμόζην (δι' ἃν ἐλπίζει ὅτι θὰ γίνῃ καλὸς ἀθλητῆς) Γερασιμ. Ἄννινον, Μενεξεδένιο Μπουκετάκι, καὶ Ἀμαρυλλιδα. Τὸ Ἀκρογιάλι μὲ τὴν Σκιὰν τῆς Ἐλπίδος καὶ Μιμόζαν. Ἡ Νύμφη τῶν Ἰτεῶν μὲ τὴν Βασίλισσαν τῆς Γρανάδας, Δακρύβρεκτον Ἴον καὶ Μυροβόλον Χαραυγὴν. Ὁ Ἀθανάσιος Β. Φλιόκης μὲ τὴν Δα Καίτην Μώρου καὶ Ναυσικᾶν ΗΚ. Ὁ Μιχ. Μῶρος μὲ τὸν Ἀθανάσιον Φλιόκην. Ὁ Τσιν-Τσὼν μὲ τὴν Μιμόζαν, Μενεξεδένιο Μπουκετάκι, Ἀθῶαν Καρδιαν, Κυλώνιον Ἄγος, Φῶς τῆς Νυκτὸς καὶ Σοφίαν Γ. Εὐελπίδου. Τὸ Φῶς τῆς Νυκτὸς μὲ τὸν Ἀγγελον τῆς Ἀγάπης, Σκιὰν τῆς Ἐλπίδος καὶ Ἰωαν. Σουβαλιώτην. Τὸ Καναρίνι μὲ τὸ Μῆλον τῆς Ἐριδος, Μῆ μὲ Δημομόνει. Ἀθῶαν Καρδιαν, Αἰμίλιον Παῦλον, Δοῦχα τοῦ Αἰγαίου, Δοῦχα Βωφόρ, Καίτην Μώρου, Ἀθαν. Φλιόκην, Ἀκρογιάλι καὶ Ἀριστογεῖτωνα. Ὁ Ἀντώνιος Κουτελάκης (τὸ ψευδώνυμον ποῦ προτείνεις εἶνε κατελλημμένον ὑπὸ ἄλλου) μὲ τὸν Ἀγγελον τῆς Ἀγάπης, Ἐλένην Ἀργυροπούλου, Εὐγενεῖαν Α. Πήττα, Πήτταν, καὶ Ἀριστ. Πήτταν. Τὸ Τέρας τῆς Φύσεως μὲ τὸν Κ. Α. Φαρδοῦλην.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΤΟΥ 6 ΦΥΛΛΟΥ

1) Ῥώμη 2) Ἄλλας - τάλας 3) Εἰσδύω εἰς δάστη ἄγρια. (εἰς-δύο-εἰς δασεῖα-γρηά).

ΛΥΤΑΙ

Πανόπτης (3) Ἐσνοφ. Οἰκ. Ἀτέσης (2) Ἐλπιδοφόρος (2) Ἀθῶα Καρδιὰ (2). Ἡ λύσις τοῦ γρίφου πολὺ ἀμφίβολος καὶ δὲν ἐλήφθη ὑπ' ὄψει Ἀριστείδης Φ. Πήττας (3) Τσιν-Τσὼν (3) Γιάγκος Σουβαλιώτης (2) Ἀριστογεῖτων (3), Εὐαγ. Γ. Μπόσακας (3) Κωνσταντία Παρασκευάδου καὶ Εὐαγγελία Φράγκου (2. Πῶς, κοινῇ συνεργασία ἤρατε τὰς λύσεις;) Χρυσοπτέρυγον Ὄνειρον (2) Μενεξεδένιο Μπουκετάκι

(3). Ἐν ἰδιαιτέρῳ χάριτη καὶ μὲ ὠραίαν καλλιγραφίαν. Εὐγε! Ἐάν ὅλοι ἐμμοῦντο τὸ Μ. Μπουκετάκι ἀπὸ πόσον κόπον θὰ μᾶς ἀπήλλασσον; Μιμόζα (3) Μυροβόλος Χαραυγὴ (2) Ἐλίχρυσος (3). Ἐγκρίνεται καὶ τὸ ψευδώνυμον Μαρχαίρων Ἀστὴρ (3) Τιμολέων Ἰωαννίδης (2) Ἀηδὼν τῆς Ἐρήμου (3) Μεφιστοφελῆς (3). Συνδρομὴ ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν πολὺ. Γ. Ἀράκυνθος (3) Α. Κουτελάκης (3) Κ. Ἡλιόπουλος (3) Α. Λεονάρδου (2).

Βραβεύεται διὰ κλήρου ἡ Μιμόζα.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

1) Τ' ἀρσενικόν μου ὄρος τῆς Ἑλλάδος
Τὸ θηλικόν μου ὄνομα Πλειάδος.
Ἐστὴν ἀπὸ τὸ Λουλοῦδι τῆς Ἀγάπης.

2) Ζῶον εἶμαι μαστοφόρον
καὶ συνάμα, κερασφόρον.
Τίποτε μὴ μεταβάλλων,
θὰ μ' εὐρῆς πόλιν τῶν Γάλλων.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Φοίβου.

3) Τὰς ἐρήμους καὶ τὰ ὄρη
ἔχω πάντα κατοικία
Ἄν μία συλλαβῆμόυ κόψῃς
τρέξε στὴ γεωγραφία.
Ἐστὴν ἀπὸ τὸ Διαβατικὸ Περιστεράκι.

4) Νηοσαϊκόν.

Ἔτος, μῆν, ἡμέρα, ὥρα,
Δευτερόλεπτον, στιγμή
πάρε σὺ καὶ φικίῃσε τώρα
διαλεκτὰ τὸν ποιητῆ.

Ἐστὴν ἀπὸ τὸ Καναρίνι.

5) Ἡρυπογραφικόν.

123145 = Πόλις Ῥωμανίας
2312 = Ἡπειρος
32 = Ἀνωσυμία εἰς πληθυντικόν
4543 = Ζῶον
5243 = τόπος ἱερός.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀλεξαν. Ν. Μαλλοῦχου

6) Γρίφος.

ΤΙ	Μ	ΤΙ	Μ	Εἶς
Σ		Σ		φόρος.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Γ. Ἀρακύνθου.

Ἀήλωσις Ἐνεκα ἀπουσίας τοῦ ἡμετέρου διευθυντοῦ ἤργισεν ἡ ἐκδοσις τοῦ παρόντος φύλλου, ὡς καὶ τοῦ ἐπομένου ὅπερ θὰ ἐκδοθῇ τὴν 15ην Αὐγούστου.

Πᾶσαι αἱ πρὸς τὴν «Πλειάδα» ἐπιστολαὶ διὰ νὰ μὴ ἐπέρχεται σύγχυσις δεόν νὰ ἐπιγράφονται οὕτω. «Περιοδικὸν «Πλειάδα» Ἀθήνας» Τίποτε ἄλλο.